

Memento br. Mark de Vos

Br. Mark de Vos werd geboren op 26 september 1975 in Vlaardingen en gedoopt in de Gereformeerde Gemeente aldaar. Na de verhuizing van het gezin naar Linschoten maakten de ouders de overstap naar de Gereformeerde Kerk (vandaag deel van de Protestantse Kerk in Nederland). Over zijn kerkelijke opvoeding schrijft hij zelf in zijn levensloop: "Ik herinner me dat ik nooit met tegenzin naar de kerk ging. Het was een grote kerk en de hele sfeer van de dienst, het heilige van de liturgie sprak me toen al aan". Zijn vader, Leo de Vos, schrijft over de tienerjaren van Mark: hij "hield zich volgens een vriend zelfs als puber al bezig met de grote dingen van het leven: goede boeken lezen, films kijken en over preken discussiëren om er interessante theologische gedachten uit te halen, zo jong als hij was".

Verder heeft zijn vader tijdens de uitvaartdienst op 2 juni 2018 voorgelezen: "Mark wilde bij mensen betrokken zijn: 'lets pastoraals'. 'Als je maar geen dominee wordt,' bromde zijn vader, 'want dat is een onmogelijk beroep.' Wat een geluk dat hij daar toch voor heeft gekozen." Na een heleboel verschillende dingen uitprobeerend te hebben, ging Mark de Vos dan toch theologie studeren. Eerst een HBO-studie in Utrecht. Hijzelf zegt over deze tijd: "Ik raakte de vanzelfsprekendheid van een heleboel waarheden verwijderd, maar kreeg daarvoor in de plaats een kritische blik en een goede verdieping van mijn eigen geloof."

In 2003 is br. De Vos als jeugdwerker in dienst getreden bij de Evangelische Broedergemeente (50% landelijk en 50% voor de gemeente in Zeist). Hij verhuisde ook naar de pleinen. Over deze tijd schrijft hij: "Ik kwam terecht in een soort woongemeenschap van leden van de Broedergemeente. Deze woongemeenschap benauwde mij veel minder dan ik had gevreesd. De gemeente ontving mij met open armen. ... Een jaar later werd ik lid van deze gemeente te Zeist, als tweede lidmaatschap, naast dat van de gereformeerde kerk, dat ik bleef behouden." In de tijd in Zeist ontmoette Mark de Vos ook zijn vriendin en latere vrouw, Mirella Hardeman.

Een belangrijke rol voor zijn relatie met de Evangelische Broedergemeente, speelde de Synode in 2006, waar hij als jeugdwerker uit Nederland aanwezig was. Hij schrijft: "De week was vol met lange zittingen ... Maar wat mij het meest bijbleef waren niet deze vergaderingen, maar de contacten met de andere afgevaardigden. ... Ik herinner me zeker niet alles wat gezegd is, maar wél hoe ik me daar voelde. Ik voelde me thuis. Niet zozeer alleen als lid van de Broedergemeente, maar als gelovige onder andere actieve gelovigen. Alhoewel ik niet eerder de functie van predikant ambieerde, kreeg ik in deze week steeds sterker de beleving dat er misschien wel een taak voor mij was weggelegd als predikant."

Na vijf jaar als jeugdwerker gewerkt te hebben pakte hij zijn studie theologie weer op met een bachelor en de eenjarige master "Theologie en Geestelijke verzorging". Belangrijk was voor hem in deze samenhang, een stage in een TBS-kliniek. "De vele gesprekken die ik zelfstandig mocht voeren met de jongens daar, gaven mij de mogelijkheid met een aantal van hen in korte tijd een band op te bouwen. ... Ik ben God zeer dankbaar voor dat ontvangen vertrouwen", zoals Mark de Vos het zelf formuleerde in zijn levensloop.

Er leefden nog een heleboel vragen bij br. De Vos: Is mijn plaats in de Geestelijke verzorging of in een gemeente? En als ik dan gemeentepredikant wordt, moet ik dan kiezen voor de PKN of voor de EBG? Over deze keuze zegt hij in zijn levensloop van 2010: "De keuze is niet aan mij. Ik geloof in de bevestiging van de roeping door een plaatselijke gemeente, zoals ook in de Kerkorde [van de PKN] is

opgenomen. Dat betekent voor mij dat ik Gods leiding wil zien. ... Het is, én moet ook zeker een zaak van God zijn."

Na de onverwachte dood van ds. Max Lieveld op 16 december 2012, toen predikant van de Evangelische Broedergemeente in Utrecht, heeft het Provinciaal Bestuur van de Evangelische Broedergemeente Mark de Vos per 1 juni 2013 als predikant in die gemeente beroepen. Op 15 september 2013 werd hij door br. Humbert Hessen in de Jeruëlkapel geordend tot diaconus van de Broeder-Uniteit. Al snel vonden hij (en Mirella) hun weg in deze gemeente. Daarnaast zette br. De Vos zich ook in voor talrijke projecten op landelijk niveau. Hij werkte mee aan het protocol voor situaties van seksueel misbruik in pastorale relaties en vertegenwoordigde de EBG in het IBO SMPR (de oecumenische organisatie, die zich met dit soort situaties bezighoudt). Hij was een belangrijke schakel in de campagne De EBG dat ben ik! en was actief in het nadenken over de toekomst van het Nederlands dagtekstenboekje. In juni 2017 werd hij gekozen tot lid van het bestuur van het Zeister Zendingsgenootschap. Als bestuurslid was hij op 26 mei 2018 op weg naar de Synode van de Europees-Continental Provincie in Herrnhut. Deze reis werd zijn laatste reis op aarde.

Zijn vader zegt in de levensbeschrijving van zijn zoon Mark: "Op zijn 35e zei hij met pretoogjes: 'Nou ben ik zo'n beetje op de helft, hè?' Het leek wel of het voor hemzelf niet uitmaakte wanneer hij zou gaan. Hij was oprecht vrij van angst. Dat gaf hem de gelegenheid om zich volledig te wijden aan datgene waar het hem echt om te doen was: contact zoeken met de mensen." En hij eindigt: "Nu moeten we hem missen. Maar misschien kan het ons troosten, dat die verschrikkelijke ramp die ons allemaal heeft getroffen, voor hemzelf een sprong werd naar de plek die hij eigenlijk al kende en waar hij nu samen met al die anderen die hem voorgingen mag genieten van de eindoverwinning. Zijn strijd is ten einde."

Wij zijn dankbaar voor hetgeen Mark in onze kerk heeft ingebracht en dat wij met hem samen een stukje van onze weg hebben mogen gaan.